

Arrest

nr. 338 849 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3^e verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. DE BLENDE, loco advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en aan wie internationale bescherming werd verleend in Italië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 januari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3^e van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 27 juli 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Italië en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder, zoals zijn Italiaanse reispas, zijn Italiaanse identiteitskaart en Italiaanse verblijfsvergunning die respectievelijk tot in 2028 en tot in 2032 geldig zijn (verklaring DVZ, pt. 23; NPO, p. 9; map met documenten, 1 en 2).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wordt in de bestreden beslissing aan de hand van een consulteerbare weblink wel degelijk gerefereerd aan landeninformatie aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, met name het AIDA rapport “Country Report: Italy. Update 2022” van mei 2023. Deze informatie wordt middels aanvullende nota van 5 juni 2025 overigens geactualiseerd en is dezelfde als de informatie die verzoeker bij aanvullende nota van 12 juni 2025 bijbrengt, met name het AIDA rapport van juli 2024.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers hun verzoeken te beoordelen, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Verzoeker, een eenentwintigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Italië. Hij verklaart dat hij psoriasis heeft en hij nood heeft aan fysiotherapie ten gevolge van een beenbreuk in Iran in 2023, echter hieruit kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië, of waardoor hij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer.

De Raad wijst er vooreerst op dat het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming, in samenhang moet bekeken worden met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat, hoewel verzoeker en zijn gezinsleden op voorhand wisten dat de Italiaanse overheid hem aanvankelijk als erkende vluchteling gedurende één jaar financieel zouden ondersteunen (NPO, p.11), hij deed amper iets gedurende dat jaar om vooruitziend te zijn in dit opzicht en zich verder te integreren, noch probeerde om na twaalf maanden zelf in zijn eigen onderhoud te voorzien. In plaats daarvan verliet hij onmiddellijk Italië, samen met zijn moeder, zussen en broer. Verzoeker heeft nochtans na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus gedurende één jaar de nodige financiële en logistieke ondersteuning gekregen van de Italiaanse overheid om het hem en zijn familie mogelijk te maken een toekomst uit te bouwen Italië. De commissaris-generaal duidt in dit verband terdege aan: "Zo kreeg u volgens uw verklaringen in Italië een sociaal assistente toegewezen die u begeleidde, werd er u een huis toegewezen waar u gratis mocht verblijven, kreeg u gratis huishoudproducten en kledingvouchers én kon u gratis taallessen Italiaans volgen (CGVS p.10-11)". Ook kreeg zijn gezin een maandelijkse toelage van €500 (NPO, p. 10). Verzoeker kreeg dan ook ruimschoots de tijd en de middelen om uiteindelijk zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. In de mate de aan hen toebedeelde woonst niet voldeed aan hun verwachtingen, kan uit zijn verklaringen niet blijken dat zij op zoek zijn gegaan naar een andere woonst. In plaats daarvan besloten zij om naar België te komen.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Zo blijkt dat verzoeker amper pogingen ondernam om werk te vinden. De verwerende partij stelt in dit verband terdege: "Nadat u vijf maanden revalideerde omwille van de operatie in Iran aan uw been, registreerde u zich in Taranto bij een bureau dat werklozen helpt om een job te vinden (CGVS p.13 en p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter nergens uit dat u enige doortastende pogingen ondernam om daadwerkelijk een job te bekomen. Toen uw job-begeleider immers denigrerende opmerkingen uitte over uw wens om computeringenieur te worden, voelde u zich bekritiseerd door hem (CGVS p.13-14), waarna u de hulp van dit bureau weigerde. Hoewel men u daar aanraadde om eerst andere jobs uit te oefenen, te studeren en daarna pas uw droomjob als computeringenieur na te jagen, voelde u zich na dit ene incident zo beledigd dat u ervoor koos om niet meer naar dit bureau terug te keren om er een job te zoeken (CGVS p.14). U stelt bovendien dat dit bureau u zou mailen indien men een job voor u vond, maar verklaart dat zij u nooit een email stuurden omdat zij nooit werk voor u vonden. Dat u na een eerste teleurstelling, gebaseerd op de houding van één enkel persoon, uw zoektocht naar werk in Italië onmiddellijk opgaf en dat u zelf geen hulp via andere kanalen zocht om werk te vinden kan het CGVS niet overtuigen.

U stelt dat u uw moeilijkheden in Italië niet kon oplossen en er bovendien geen werk kon vinden omdat u de Italiaanse taal onvoldoende spreekt (CGVS p.11, p.15 en p.17). Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt echter dat

de Italiaanse overheid ongeveer één jaar gratis taallessen voor u en uw familieleden in Taranto voorzag (CGVS p.11 en p.14) waardoor u over basiskennis Italiaans beschikt. (...) Voorts, hoewel u in Italië geen contact had met andere Afghaanse of Iraanse families, stelt u dat u het gewoon was om in Italië met allerlei vrienden en andere personen te communiceren (CGVS p.18), waardoor er van uit gegaan worden dat u net als uw zussen ook over een basiskennis Engels beschikt. Hierdoor roept het vragen op waarom u in Italië geen verdere stappen in uw taalonderwijs zou kunnen zetten om zo uw Italiaans te verbeteren en uw kansen om er werk te vinden te vergroten." Door louter te volharden dat hij desondanks de taalbarrière vele inspanningen geleverd heeft om werk te vinden, brengt hij geen concrete elementen bij die voorgaande pertinente vaststellingen ontkrachten of weerleggen. De Raad herhaalt dat verzoeker één jaar lang gratis taallessen kreeg waardoor hij over basiskennis Italiaans beschikt. Verder doet een beperktere kennis van het Italiaans niets af aan de mogelijkheid om een job te zoeken waarvoor geen of slechts beperkte kennis van de Italiaanse taal vereist is, denk maar aan de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een kennis van het Italiaans die de deuren opent naar andere jobs op de Italiaanse arbeidsmarkt. Zoals hoger gesteld, heeft verzoeker zijn zoektocht naar werk in Italië reeds na een eerste teleurstelling, gebaseerd op de houding van één enkel persoon, opgegeven en zocht zelf geen hulp via andere kanalen om werk te vinden.

Verzoeker verklaart voorts dat hij onvoldoende hulp kreeg in Italië voor zijn medische problemen, maar weet niet te overtuigen. De commissaris-generaal motiveert in dit verband terdege: "Uit uw verklaringen blijkt echter dat u of uw familieleden geen enkele concrete stappen ondernamen om zich in Italië voor uw medische problematiek bij de Italiaanse sociale zekerheid en gezondheidszorg te registreren of om zich hierover terdege te informeren. Voorts bleek evenmin uit uw verklaringen dat u noch uw familieleden op doortastende wijze hulp zochten voor de voornoemde medische problemen (CGVS p.17-18). Zo wachtte u enkel tot uw sociaal assistent gratis fysiotherapie voor u zou regelen, maar toen zij dit niet onmiddellijk deed (CGVS p.17-18), nam u zelf geen initiatief om andere hulp voor uw medische problemen te regelen of te bekomen. U toont bovendien nergens in uw verklaringen concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten in Italië uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dienen uw familieleden zich te beroepen op de geëigende procedure.

Ter vervollediging moet opgemerkt worden dat hoewel u en uw familieleden zich in Italië onveilig voelden (CGVS p.12 en p.15), u noch uw familieleden in uw verklaringen ergens enige medisch geattesteerde diagnose op psychisch vlak vermelden noch voor enige mentale problematiek in behandeling te zijn."

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken.

Wat betreft zijn verklaring dat hij in Italië geen hoger onderwijs kan volgen, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden deze niet overtuigen. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

De Raad herhaalt dat het verzoeker toekomt om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om bij terugkeer tewerkstelling, huisvesting of medische zorgverlening te kunnen krijgen in Italië.

Verder moet worden onderstreept dat verzoeker nog beschikt over een geldige verblijfsvergunning. Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Italië werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Temeer hij de nodige zelfredzaamheid blijkt te hebben om in Italië te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. De commissaris-generaal duidt in dit verband terdege aan: "Zo ging u in Iran naar school tot de negende graad en hoewel u uw middelbaar onderwijs niet volledig afmaakte, slaagde u erin werk als constructie-arbeider te vinden en dit gedurende vier jaar in Iran uit te oefenen om u en uw gezin financieel te ondersteunen (CGVS p.7). Voorts was u in staat om samen met uw familieleden de nodige informatie te verzamelen over uw aanvraagprocedure voor internationale bescherming, de procedure op te starten en internationale bescherming te verkrijgen (CGVS p.8). Ook na uw erkenning als vluchteling was u in staat om zonder problemen verschillende officiële documenten in Italië in orde te maken (CGVS p.9)." De bewering dat hij geen netwerk heeft om beroep op te doen, doet hier geen afbreuk aan.

Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om in Italië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Verzoeker slaagt er dan ook er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten er niet geëerbiedigd werden.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Italië te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Italië een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

7. Waar verzoeker gewag maakt van een aantal incidenten in Italië waarbij hij gediscrimineerd en lastiggevallen werd, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Italië hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Italië. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Italiaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Los van het feit dat de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te getuigen van een onmenselijke en vernederende behandeling, bemerkt de commissaris-generaal terdege dat verzoeker geen stappen ondernomen heeft om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde autoriteiten: "Hoewel u betrokken was in een eerder beperkt aantal ervaringen Italië waarbij u gediscrimineerd en lastig gevallen werd door onbekenden, net zoals dit gebeurde bij enkele van uw gezinsleden (CGVS p.11-12 en p.16), gingen u noch uw familieleden in Italië ooit naar de politie om hiertegen officieel klacht neer te leggen (CGVS p.15). Meer nog, toen u deze incidenten bij uw sociaal assistent te Taranto aankaarte en zij hier niet onmiddellijk verder op inging, zocht u in Italië als oplossing van uw problemen nooit terdege hulp bij enige andere instanties of personen (CGVS p.15)."

8. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde (overige) documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

9. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Italië zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Italië, wegens de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

10. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota

Verzoeker heeft op 30 oktober 2025 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd een tewerkstellingsattest voor het jaar 2025.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 31 oktober 2025 om 9.30 uur staat het volgende vermeld:

“De zaken 332 562, 332 832 (volgnr. 8), 332 830 (volgnr. 9) en 332 828 (volgnr. 10) worden samen opgeroepen en met akkoord van alle gezinsleden gezamenlijk behandeld.

Tolk 1626 legt de eed af en tolkt Dari – Nederlands in alle zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers wensen vooral de medische toestand van mevr. [F.Y.] – de moeder van het gezin – te benadrukken. Zij lijdt aan een hele reeks problemen (diabetes, verhoogde cholesterol en bloeddruk, problemen met haar been), en dit al van voordat het gezin is toegekomen in Italië. Na aankomst aldaar konden zij er geen medische hulp verkrijgen, noch enige (financiële) ondersteuning of omkadering. Verzoekers hebben in België een beschermingsverzoek ingediend op 31 juli 2024 en mevr. [F.Y.] werd hier op 12 mei 2025 geopereerd aan haar been. Sindsdien en tot op de dag van vandaag moet zij revalideren en kinesithérapie volgen, wat maakt dat zij de hulp van haar kinderen nodig heeft bij de uitoefening van haar dagdagelijkse huishoudelijke taken. Zij is allerm minst zelfredzaam en moet bovendien als moeder de zorg dragen voor haar minderjarige zoon (die thans geen eigen beschermingsverzoek hangende heeft). De medische zorgen die mevr. [F.Y.] behoeft, gecombineerd met haar plicht om te zorgen voor haar minderjarige

zoon, maken dat het gezin verkeert in een uiterst precare situatie. De kinesithérapie moet intensief worden gevolgd en de continuïteit van de benodigde zorg is allerm minst gegarandeerd in het geval van een terugkeer naar Italië, waar nog bovenop komt dat het gezin er geen adequate huisvesting zal kunnen vinden, gelet op de structurele tekortkomingen aldaar. Een terugkeer naar Italië houdt bijgevolg het risico in dat de behandeling van mevr. [F.Y.] zal worden onderbroken, met een volledige "reset" van haar medische situatie tot gevolg. Verzoekers wijzen erop dat het gegeven dat mevr. [Y.] in België eindelijk wordt behandeld voor haar medische problemen de druk op hun gezin aanzienlijk heeft verlicht, ook op de kinderen die hier nu een eigen leven kunnen opbouwen. In Italië hadden zij geen werk, terwijl de dochters van het gezin thans les volgen en de meerderjarige zoon aan het werk is. Verder bevraagd, benadrukt mevr. [Y.] dat zij nood heeft aan een medische behandeling en dat zij voor haar kinderen een mooie toekomst wil. De meerderjarige zoon [M.] stelt dat zij thans in België worden geholpen op een manier die in Italië niet mogelijk was; zijn zussen kunnen hier inmiddels ook naar school gaan."

6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

6.1. Ter zitting worden de medische problemen van zijn moeder benadrukt. Deze medische problemen van verzoekers moeder worden niet betwist, maar werpen vooreerst geen ander licht op punt 5 van de beschikking waar wordt vastgesteld dat verzoeker zelf geen bijzondere kwetsbaarheid kent. Dit wordt ter zitting ook niet betwist.

Evenmin wordt ter zitting betwist dat verzoeker blijk geeft van zelfredzaamheid, zoals in punt 6 van de beschikking geduid.

Wat betreft zijn moeder, wiens beroep gekend is onder rolnummer 332 830, wordt in punt 6.1. van het arrest van 6 januari 2026 met nr. 338 848 vastgesteld:

"6.1. Ter zitting worden haar medische problemen benadrukt, met name haar diabetes, een verhoogde cholesterol en bloeddruk en problemen met haar been.

In punt 5 van de beschikking wordt reeds omstandig geduid dat verzoekster niet aantoont dat haar medische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen hebben voor haar zelfstandig functioneren en haar zelfredzaamheid: "Verzoekster maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Italië. Zij verklaart dat zij aan diabetes, aan hoge cholesterol en bloeddruk [lijdt] en daarnaast problemen aan haar benen en knieën heeft (NPO, p.18-19). Hoewel verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud een aantal medicijnen toonde die haar in Italië voorgeschreven werden en stelde ook in België naar een dokter geweest te zijn, heeft zij tot op heden geen enkel medisch attest inzake haar diagnose en haar behandeling bijgebracht. Los daarvan, uit haar verklaringen kan niet worden afgeleid dat er sprake is van medische aandoeningen die belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Italië onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Verzoekster toont dit ook niet aan.

Uit haar verklaringen blijkt integendeel dat zij, ondanks haar medische problematiek, haar beperkte opleiding en het overlijden van haar man, in staat was om zich staande te houden en haar gezin te ondersteunen, hetgeen getuigt van zelfredzaamheid. De commissaris-generaal bemerkt in dit verband terdege: "Zo was u ondanks uw beperkte opleiding en medische problematiek in staat om in Iran na het overlijden van uw man te werken en financieel bij te dragen om u en uw gezin te ondersteunen, net zoals uw drie meerjarige kinderen dit in Iran deden (CGVS p.7). Voorts kon u om met hulp van uw gezinsleden de nodige informatie te verzamelen over uw aanvraagprocedure voor internationale bescherming, de procedure op te starten en internationale bescherming te verkrijgen (CGVS p.9-10). Bovendien was u na uw erkenning als vluchteling in staat om met behulp van uw meerderjarige kinderen zonder problemen verschillende officiële documenten in Italië in orde te maken (CGVS p.10-11)."

Ter zitting geeft verzoekster aan dat zij op 12 mei 2025 werd geopereerd aan haar been. Er wordt verwezen naar de medische documenten gevoegd bij verzoeksters aanvullende nota, met name een voorschrift voor kinesithérapie en een afsprakenlijst van de gevolgde kinesithérapie. Ter zitting wordt verklaard dat verzoekster tot op de dag van vandaag de hulp van haar kinderen nodig heeft bij de uitoefening van haar dagdagelijkse huishoudelijke taken en zij allerm minst zelfredzaam is.

Het aangebrachte medisch voorschrift voor kinesithérapie alsook de afsprakenlijst tonen aan dat zij sinds 30 juni 2025 kinesithérapie volgt ter ondersteuning van de ondergane chirurgische ingreep ter hoogte van haar achillespees. Nergens in deze medische documenten wordt echter iets gesteld over enige blijvende of ernstige schade of een invaliderende beperking. Deze documenten wijzen er dus niet op dat de ingreep die zij op 12 mei 2025 hier in België heeft ondergaan een ernstig invaliderende invloed heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid, autonomie en haar globaal dagelijks functioneren. Ook blijkt hieruit geen gehele of gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid; alleszins wordt zulks niet medisch geattesteerd, noch ligt enig invalideitsattest voor. Dat verzoekster het huis niet mag verlaten voor medische of sociale redenen, blijkt

nergens uit. Het vakje dat hiervoor wordt voorzien in het voorschrift voor kinesithérapie werd immers niet aangekruist.

Hoewel er begrip is voor haar situatie, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van haar fysieke gezondheidstoestand en behandeling met betrekking tot haar zelfredzaamheid, autonomie en haar globaal dagelijks functioneren. Nergens in de voormelde medische documenten kan worden gelezen dat verzoekster zich in Italië omwille van haar gezondheidstoestand niet staande zou kunnen houden. Op basis van deze stukken kan bijgevolg niet worden aangenomen dat haar medische problemen een terugkeer naar Italië in de weg staan. In deze stand van zaken kan niet blijken dat verzoeksters gezondheidstoestand van dien aard is dat deze belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en haar zelfstandig functioneren zwaar beperkt. Verzoekster zet ook nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar zou beletten om haar rechten te doen gelden in Italië, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten aldaar te doen gelden. Er liggen bijgevolg geen objectieve medische elementen voor die aantonen dat verzoekster niet zelfredzaam zou zijn. Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekster de toegang tot gezondheidszorg, tewerkstelling, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Italië onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Voorts blijkt uit niets noch wordt aangetoond dat verzoekster de hulp die zij momenteel van haar kinderen in België verklaart te krijgen, niet in Italië zou kunnen verkrijgen. Haar kinderen, aanwezig ter zitting, hebben net als zijzelf de vluchtelingenstatus verkregen in Italië en beschikken nog steeds over een geldige verblijfsvergunning voor dat land. Uit niets blijkt noch wordt aangetoond dat zij niet in de mogelijkheid verkeren om, net als in België, ook in Italië hun moeder de nodige ondersteuning te bieden en de nodige stappen te zetten om gepaste medische hulp en begeleiding te verkrijgen voor verzoekster, hun moeder, mocht zij hier nood aan hebben, te meer ook haar kinderen, van wie de beroepen zijn gekend onder de rolnummers 332 562, 332 832 en 332 828, over de nodige zelfredzaamheid beschikken. Ter zitting worden geen elementen aangebracht die hier anders over doen denken.

Bijgevolg liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoekster omwille van haar gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Italië, dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.”

6.2. Verder wordt ter zitting herhaald dat verzoekers moeder reeds voordat het gezin is toegekomen in Italië medische problemen kende en dat zij na hun aankomst in Italië er geen medische hulp konden verkrijgen, noch enige (financiële) ondersteuning of omkadering.

Zoals reeds gesteld, weten verzoeker en zijn familieleden echter niet te overtuigen.

In punt 6 van voormelde beschikking wordt onder verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissing vooreerst geduid dat verzoeker en zijn familieleden gedurende één jaar de nodige financiële en logistieke ondersteuning kregen van de Italiaanse overheid om het hen mogelijk te maken een toekomst uit te bouwen in Italië: “Zo kreeg u volgens uw verklaringen in Italië een sociaal assistente toegewezen die u begeleidde, werd er u een huis toegewezen waar u gratis mocht verblijven, kreeg u gratis huishoudproducten en kledingvouchers én kon u gratis taallessen Italiaans volgen (CGVS p.10-11).”. Ook kreeg zijn gezin een maandelijkse toelage van €500 (NPO, p. 10). Verzoeker kreeg dan ook ruimschoots de tijd en de middelen om uiteindelijk zelf in zijn levensonderhoud te voorzien. In de mate de aan hen toebedeelde woonst niet voldeed aan hun verwachtingen, kan uit zijn verklaringen niet blijken dat zij op zoek zijn gegaan naar een andere woonst. In plaats daarvan besloten zij om naar België te komen.”

De bewering ter zitting dat zij bij aankomst in Italië geen (financiële) ondersteuning of omkadering hebben verkregen, vindt duidelijk geen ondersteuning in zijn eerdere afgelegde verklaringen en kan bijgevolg niet ernstig worden genomen. De algemene stelling dat zij er geen adequate huisvesting zullen kunnen vinden “gelet op de structurele tekortkomingen aldaar”, gaat volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat verzoeker en zijn familieleden, nadat hen een jaar lang onder meer een huis werd toegewezen waar zij gratis mochten verblijven, amper enige inspanning hebben geleverd om een toekomst in Italië op te bouwen. Zo heeft verzoeker, zoals geduid in punt 6 van de beschikking, ook amper pogingen ondernomen om werk te vinden. Ter zitting wordt hier niet op ingegaan.

Verder wordt in de beschikking geduid dat verzoeker noch zijn familieleden concrete stappen ondernamen om zich in Italië voor hun medische problematiek bij de Italiaanse sociale zekerheid en gezondheidszorg te registreren of om zich hierover terdege te informeren. Evenmin blijkt dat zij op doortastende wijze hulp zochten voor de voornoemde medische problemen.

Wat betreft de inspanningen van verzoeker, motiveert de commissaris-generaal terdege: “Zo wachtte u enkel tot uw sociaal assistent gratis fysiotherapie voor u zou regelen, maar toen zij dit niet onmiddellijk deed (CGVS p.17-18), nam u zelf geen initiatief om andere hulp voor uw medische problemen te regelen of te bekomen.” De commissaris-generaal stelt daarbij terdege: “Nergens in uw verklaringen toont u concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten in Italië uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dienen uw familieleden zich te beroepen op de geëigende procedure.”

Inzake zijn moeder, wiens beroep gekend is onder rolnummer 332 830 wordt in punt 6.2. van het arrest van 6 januari 2026 met nr. 338 848 vastgesteld:

“6.2. Waar verzoekster 60 beurten kinesithherapie kreeg voorgeschreven en zij verdere opvolging nodig heeft, toont zij niet aan dat zij in Italië geen toegang zal hebben tot de benodigde (para)medische ondersteuning.

Ter zitting wordt herhaald dat verzoekster reeds voor haar aankomst in Italië medische problemen kende en dat zij er geen medische hulp kon verkrijgen. Zoals reeds gesteld, weet verzoekster echter niet te overtuigen. In punt 6 van de beschikking wordt, onder verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissing, geduid dat verzoekster noch haar gezinsleden concrete stappen ondernamen om zich in Italië voor hun medische problemen bij de Italiaanse sociale zekerheid en gezondheidszorg te registreren of om zich hierover terdege te informeren. Evenmin bleek dat zij op doortastende wijze hulp zochten voor de voornoemde medische problemen: “U vermeldt dat u aan diabetes, aan hoge cholesterol en bloeddruk leidt en daarnaast problemen aan uw benen en knieën heeft (CGVS p.18-19). U beaamt dat u deze problemen reeds in Iran had. Hoewel u in Italië regelmatig medicatie via uw sociaal assistent verkreeg, ging u in er slechts één keer voor uw medische problematiek naar een dokter (CGSV p.18). U werd er naar eigen zeggen op een wachtlijst gezet om in een later stadia de nodige gespecialiseerde medische hulp voor uw problemen te krijgen. Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud een aantal medicijnen toonde die u in Italië voorgeschreven werden, en stelde ook in België naar een dokter geweest te zijn, werd u gevraagd om inzake uw medische problemen de nodige medische attesten - inzake uw diagnose, uw voorgaande en uw huidige behandeling - in te dienen en dit ten laatste 14 dagen na uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.18), mocht het CGVS hier tot op heden echter niets over ontvangen. Nog los daarvan, is het loutere element dat u op een wachtlijst kwam om gespecialiseerde medische hulp te krijgen, allesbehalve een indicatie dat men u medische hulp zou hebben willen ontzeggen, wel integendeel.

U stelt dat u en uw gezin in Italië niet over enige ziekteverzekering beschikten en dat de Italiaanse overheid uw gezin geen medische faciliteiten aanbood (CGVS p.19-20). Volgens uw verklaringen zou uw zoon [Mo.] in Italië evenmin adequate medische hulp voor zijn psoriasis gekregen hebben, noch werd hem enige gratis fysiotherapie aangeboden ter revalidatie van zijn gebroken been (CGVS p.11 en p.19). Uit uw verklaringen komt naar voren dat u of uw familieleden zelf geen enkele concrete stappen ondernamen om zich in Italië voor de voorgenoemde medische problematiek bij de Italiaanse sociale zekerheid en gezondheidszorg te registreren of om zich hierover terdege te informeren hoe dit moest gebeuren.

Voorts zochten u noch uw familieleden in Italië ooit op doortastende wijze hulp voor de voornoemde medische problemen (CGVS p.19-20). Het valt op dat, nadat uw sociaal assistent niet onmiddellijk een afspraak bij een specialist of in een ander ziekenhuis voor u kon regelen (CGVS p.18-20), u gedurende één jaar passief afwachtte en zelf amper enig doortastend initiatief ondernam om concreet hulp via andere instanties, via een andere dokter of een ander ziekenhuis voor uw medische problemen te regelen. Hierdoor kan men zich ook de vraag stellen of de gewenste medische hulp/behandeling dan wel zo dringend was.”

In zoverre verzoekster nog verdere behandeling en opvolging nodig heeft, tonen zij en haar kinderen, gelet op hun gebrekkige inspanningen ter zake, niet aan dat zij in Italië als statushouders geen toegang zullen hebben tot gezondheidszorg. In dit verband herinnert de Raad eraan dat verzoeksters Italiaanse verblijfsdocumenten nog steeds geldig zijn, hetgeen haar toegang tot de Italiaanse sociale zekerheid en gezondheidszorg vergemakkelijkt.

Door ter zitting louter te wijzen op haar medische problemen en te beweren dat zij in Italië geen medische hulp heeft verkregen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Uit het AIDA “Country Report Italy - Update 2023” van juli 2024 volgt dat statushouders op dezelfde wijze toegang hebben tot gezondheidszorg (p. 249-251) als de Italiaanse onderdanen, mits registratie bij de nationale gezondheidsdienst. Statushouders krijgen aldus dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen inzake gezondheidszorg, mits registratie bij de nationale gezondheidsdienst. Zoals hierboven reeds bemerkt, hebben verzoekster en haar kinderen evenwel geen enkele concrete stappen ondernomen om zich in Italië voor hun medische problemen bij de Italiaanse sociale zekerheid en gezondheidszorg te registreren of om zich hierover terdege te informeren. Verzoekster en haar

kinderen tonen niet aan dat zij, mits het vervullen van de nodige formaliteiten inzake registratie, in Italië als statushouders geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde gezondheidszorg. Het betoog dat de kinesitherapie van verzoekster en de continuïteit van haar zorg niet gegarandeerd zouden zijn bij terugkeer naar Italië, overtuigt dus geheel niet.

De commissaris-generaal stelt hierbij nog terdege: "U toont bovendien nergens in uw verklaringen concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten in Italië uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dienen uw familieleden zich te beroepen op de geëigende procedure."

Gelet op wat voorafgaat, kan het betoog dat verzoeker en zijn familieleden in Italië als statushouder geen medische hulp noch enige (financiële) ondersteuning of omkadering konden krijgen, niet overtuigen. Evenmin zijn er indicaties dat dit het geval zal zijn bij terugkeer naar Italië.

Het gegeven dat verzoeker in België werkzaam is, zoals ter zitting wordt aangegeven en hetgeen ook blijkt uit het bij de aanvullende nota gevoegde tewerkstellingsattest, onderstreept verzoekers zelfredzaamheid. Hij wordt daarom in staat geacht om, mits het leveren van afdoende inspanningen, op duurzame wijze een leven op te bouwen in Italië.

6.3. Waar wordt gewezen op de integratie van verzoeker en zijn familieleden hier in België, onder meer door het voorleggen verzoekers tewerkstellingsattest, benadrukt de Raad dat dit element louter betrekking heeft op hun situatie hier in België en niet op die in Italië waar zij internationale bescherming genieten.

Gelet op de internationale bescherming die verzoeker en zijn familieleden in Italië genieten, wordt hier slechts hun situatie in en bij terugkeer naar Italië onderzocht en beoordeeld. De elementen met betrekking tot verzoekers situatie en die van zijn familieleden in België zijn om die reden niet relevant bij de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming.

6.4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 augustus 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO